

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121355799
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6121355799.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v sporovej veci žalobcu: 365.bank, so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovaným: 1) R. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, XXX XX N., právne zastúpený: JUDr. Zuzana Karaffová, advokátka, so sídlom Námestie Slobody 50, 083 01 Sabinov, IČO: 51 669 625, 2) R. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, XXX XX N., o zaplatenie 8.346,49 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 24Csp/101/2021-87 zo dňa 07.12.2021, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku II. a III.

II. Žalovanému v 1. rade sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Konanie o zaplatenie 534,50 eur sa zastavuje.

II. Žaloba žalobcu sa zamieta.

III. Priznáva žalovanému v 1. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.“

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie okrem iného odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným zaplatenia 8.346,49 eura s príslušenstvom. V podanej žalobe tvrdil, že na základe zmluvy o úvere poskytol žalovaným peňažné prostriedky v sume 9.400,- eur. Žalovaní však svoj dlh nesplácali riadne a včas, preto žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca označil zmluvu o úvere, obchodné podmienky, oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, aktuálny stav úveru, predžalobnú výzvu, amortizovaný výpis.

Medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi bola dňa 29.12.2017 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere „lepšia splátka“, na základe ktorej im žalobca poskytol úver vo výške 9.400,- eur. Úver bol účelový, určený na refinancovanie. Strany si dohodli 96 mesačných splátok po 134,75 eura mesačne, z toho suma 123,47 eura predstavovala výšku mesačnej splátky a suma 11,28 eura predstavovala mesačné náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver. Fixná úroková sadzba bola vo výške 6 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov bola vo výške 8,80 %, celková čiastka, ktorú sa žalovaní zaviazali zaplatiť, bola vo výške 12.934,99 eura. Žalovaní požiadali o poistenie schopnosti splácať úver, a to základný súbor poistenia. V zmysle článku 5.2 zmluvy, poistenie schopnosti splácať úver sa riadi ustanovenia poistenej zmluvy, ktorú uzavreli Poštová poisťovňa, a.s. ako poisťovňa a žalobca ako poisťník.

V dôsledku omeškania žalovaných s plnením úveru žalobca upozornil žalovaných na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a nakoľko žalovaný v 1. rade na upozornenie nereagoval, vyhlásil dňa 22.08.2019 úver za predčasne splatný. Žalovaní po vyhlásení predčasnej splatnosti vykonali niekoľko čiastkových úhrad v sume 542,67 eura, avšak dlžnú sumu žalobcovi v plnej výške nezaplatili.

V predmetnej právnej veci bolo nesporné, že medzi stranami došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy, na základe ktorej poskytol žalobca žalovaným spotrebiteľský úver vo výške 9.400,- eur. Nesporné bolo aj to, že žalovaní nesplácali svoj dlh riadne a včas. Sporné bolo, či je žalovaný v 1. rade povinný zaplatiť dlžnú sumu 8.346,49 eura.

Podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán súd posúdil tak, že z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že žalovaní si dohodli poistenie úveru pre prípad straty schopnosti splácať poskytnutý úver, tzv. základný súbor a náklady za toto poistenie aj platili. Žalovaný v 1. rade v priebehu platnosti zmluvy stratil zamestnanie z ekonomických dôvodov na strane jeho zamestnávateľa a následne prestal splácať poskytnutý úver, pričom súd vychádzal z listinných dôkazov predložených stranami, ako aj z informácie od Sociálnej poisťovne.

Nakoľko z obsahu predložených listinných dôkazov vyplýva, že súčasťou úverovej zmluvy bolo aj poistenie schopnosti splácať úver a žalovaný v 1. rade túto schopnosť stratil, čím nastala poisťná udalosť, súd žalobu žalobcu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalovaného v 1. rade.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel.

V odvolaní odvolateľ okrem iného uviedol, že aktívnou vecnou legitímáciou má disponovať v tomto konaní žalobca a nie žalovaný. Žalobca má za to, že v konaní nebola preukázaná absencia aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko súd vyslovil nespornosť o uzatvorení zmluvy medzi žalobcom a žalovaným. V nadväznosti na predchádzajúcu vetu je nesporná aj pasívna vecná legitímácia žalovaného. Ak by aj súd vyslovil názor, že v čase straty zamestnania žalovaného v 1. rade bol povinný plniť za žalovaného poisťiteľ, potom má žalobca za to, že sa súd vysporiadal s otázkami priamo súvisiacimi s plnením poisťnej udalosti. Súd však v odôvodnení rozsudku neuviedol ako skúmal a či skúmal skutočnosti akou je najmä otázka, či žalovaný oznámil poisťnú udalosť žalobcovi a či boli splnené podmienky pre to aby poisťiteľ mohol vykonať vyšetrovanie potrebné na zistenie rozsahu plniť. Súd neskúmal alebo neuviedol že skúmal obsah poisťnej zmluvy a poisťné podmienky.

Žalobca sa domnieva, že rozsudok súdu je v dôsledku vyššie uvedeného nepreskúmateľný, a to z dôvodu zmätočného a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k petitu rozsudku.

Takéto rozhodnutie je dôvodné považovať za nepreskúmateľné.

Súd je pritom povinný vopred oboznámiť procesné strany, okrem iného aj tom, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné. Túto povinnosť má v prípade nariadenia pojednávania, ako aj v prípade, ak pojednávanie nenariadi.

Žalobca tvrdí, že súd je povinný o týchto skutočnostiach informovať procesnú stranu vopred písomne, alebo iným vhodným spôsobom.

Tento záver vyplýva z primeranej aplikácie § 300 CSP.

Od žalobcu pritom nebolo možné objektívne očakávať, že akúkoľvek skutočnosť má považovať za spornú a na jej preukázanie má vopred povinnosť produkovať dôkazy, ak konajúci súd si svoje povinnosti nesplnil.

Rozhodnutie súdu je tak pre žalobcu prekvapivé.

Procesné práva žalobcu boli porušené tak zásadným spôsobom, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a požadoval priznať náhradu trov odvolacieho konania. Považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne, keďže súčasťou úverovej zmluvy bolo aj poistenie schopnosti splácať úver a žalovaný túto schopnosť stratil čím nastala poisťná udalosť a preto súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v 1. rade. V ostatnom poukázal na bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy v súvislosti s povinnosťou dodávateľa skúmať schopnosť splácať úver. Taktiež poukázal na nesprávnu RPMN, čím sa jedná o hrubé porušenie povinností veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver s poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a zároveň žalobca nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

4. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade sa vyjadril žalobca, ktorý zotrval na dôvodoch svojho odvolania. Nesúhlasil s názorom žalovaného v 1. rade v súvislosti s predpokladmi použitými pre výpočet RPMN a povinnosti ich uvádzať v zmluve.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ustanovení § 379 a nasl. CSP a zistil, že rozsudok vo výroku o zamietnutí návrhu je vecne správny.

6. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.9.2011, sp.zn. 3Cdo 204/2009).

7. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp.zn. 5Obo/52/2010).

8. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

9. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

10. K (ne)prípustnosti dovolania z dôvodu nedostatku riadneho odôvodnenia.

Súd v rozpore s princípom právnej istoty porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keď pri rozhodovaní o otázke prípustnosti dovolania vôbec neodôvodnil svoje odchýlenie sa od judikatúry prevažujúcej v čase jeho rozhodovania o podanom dovolaní a ani sa argumentačne nevyrovnal s odlišným prevažujúcim právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podporeným judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, že nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia v zásade nie je vadou konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 190/2016 z 13. septembra 2016).

11. Hodnotiť právne a skutkové závery okresného súdu ako signalizujúce taký stupeň arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti, ktorý by predstavoval neprípustný zásah do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Odvolateľovi sa ani len v priebehu odvolacieho konania nepodarilo preukázať, že jeho tvrdenia v spojitosti aj s nejakým súborom dôkazov mali by čo i len hypotetický potenciál zmeniť závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie.

12. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2, 3, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

13. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

14. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu.

15. Z ust. § 132 a 294 CSP je pritom zrejmé, že všetky podstatné tvrdenia majú byť určite a zrozumiteľne uvedené už v žalobe samotnej, a to aj preto, aby už od začiatku súdneho konania (napr. i s poukazom na prerušenie plynutia premlčacej doby) bolo zrejmé, čo je jeho predmetom, a aby sa k tomu (ku konkrétnym skutočnostiam) v súlade so zásadou dispozičnou, prejednacou, rýchlosti i hospodárnosti konania mohla protistrana relevantne vyjadriť, a súd mohol tieto skutočnosti preskúmať (vrátane okolností týkajúcich sa premlčania) a aj posúdiť.

16. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo/192/2004 citovaný v uznesení ústavného súdu III. ÚS 473/2017).

Podľa rozsudku najvyššieho súdu vo veci sp.zn. 2Cdo205/2009 z 29. júna 2010 „Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane

žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal. Tým, že prvostupňový súd rozhodol v prospech žalobcu, ktorému právo na náhradu škody priznal, implicitne rozhodol aj o tom, že žalobca je aktívne vecne legitímovaný na podanie predmetnej žaloby voči žalovanému, u ktorého súd dospel k záveru, že je pasívne vecne legitímovaný.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 191/2018 z 13. novembra 2018).

17. Žalobca teda neunesol tzv. dôkazné bremeno, ktoré možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana sporu musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, t.j. kto tvrdí, dokazuje.

18. Strana sporu teda musí preukázať to, čo tvrdí, pretože len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nesplnila. Súd sám nie je povinný po významných skutočnostiach pátrať.

19. Nezvládnutie procesnej povinnosti nevyhnutnej pre úspech vlastnej žaloby so zreteľom na zásadu kontradiktórnosti nemožno hodnotiť ako prekvapivý postup okresného súdu ani ako prekvapivý verdikt. Pokiaľ žalobca opomenul čo i len spomenúť poistenie úveru a pojednávania vo veci sa nezúčastnil, nemôže legitímne očakávať aktivitu zo strany súdu a výsledok svojho nezáujmu prenášať na súd prvej inštancie. Skôr sa zdá, že žalobca podal žalobu a o poistení nemal vedomosť, inak by sa v žalobe s tak významnou okolnosťou vyrovnal. Súd je vzhľadom na spotrebiteľský charakter veci v otázke unesenia dôkazného bremena dodávateľa odkázaný na jeho iniciatívu ak dodávateľ - žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal ani v odvolacom konaní, že by spotrebiteľ len tak z rozmaru úver nesplácal, resp. že sa do platobnej neschopnosti nedostal, teda, že poisťná udalosť nenastala, potom úspech žaloby očakávať nemohol.

20. Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je, neúspech žaloby.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol; jeho rozhodnutie nemožno považovať za nepresvedčivé, resp. ústavne nekomfortné.

20. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp.zn. III. ÚS 209/04).

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný a tomu zodpovedá aj výrok o náhrade trov konania.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).